

Китоби Юъил ва Калисои Лодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми масеҳӣ — Шумораи сию як

Jeff Pippenger

2026-01-18

Рақами сию як

Се иҷроиши охиринаи Масеҳӣ, ки дар Китоби Матто ҷой доранд, се унсури нишони роҳи қонуни якшанbero муайян менамоянд: пароканда шудани қавми Худо дар қонуни якшанбе, чунон ки бо парокандашавии рамаи хурд дар 22 октябри соли 1844 ва парокандашавии шогирдон дар салиб намунавор нишон дода шудааст. Ҳар ду парокандашавӣ бо қонуни якшанбе мутобиқат доранд. Дар иртибот бо Ҷалил, ки рамзи як нуқтаи гардиши пешгӯёна аст, он мардуме, ки то қонуни якшанбе дар торикӣ буданд, аз торикӣ даъват карда хоҳанд шуд. Он шахсон дигар рамаи Худо, коргарони соати ёздаҳум мебошанд, ки ҳангоме ки аз Бобил даъват карда мешаванд, ба масъалаи баҳси рӯзи шанбе бедор мегарданд. Даъвати онҳо аз Бобил марҳалаи дуёми доварист, ки аз хонаи Худо оғоз меёбад ва сипас дар қонуни якшанбе бо онҳое, ки берун аз Ерусалим ҳастанд, рӯ ба рӯ мешавад.

Нишонаи даҳуми масеҳиёна парокандагии қонуни якшанбе мебошад

Аммо ҳамаи ин воқеъ шуд, то ки навиштаҳои анбиё ба амал оянд. Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ёро тарк карда, гурехтанд. Матто 26:56.

Пешгӯӣ

Эй шамшер, бар зидди ҷӯпони Ман бедор шав, ва бар зидди он марде ки ҳамдасти Ман аст, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо: ҷӯпонро бизан, ва ғусфандон пароканда хоҳанд шуд; ва Ман дасти Худо бар хурдон хоҳам гардонид. Закарё 13:7.

«Ба зудӣ мо бисёр пароканда хоҳем шуд, ва он чи мекунем, бояд зуд анҷом дода шавад». Fundamentals of Christian Education, 535.

«Вақте фаро мерасад, ки мо чудо ва пароканда хоҳем шуд, ва ҳар яке аз мо мачбур хоҳад буд бе имтиёзи муошират бо онҳое, ки ҳамин имони гаронбаҳоро доранд, истодагӣ намояд; ва ҷӣ гуна метавонед истодагӣ кунед, магар ин ки Худо дар паҳлӯи шумо бошад, ва шумо бидонед, ки Ё шуморо роҳбарӣ ва ҳидоят мекунад?» Review and Herald, March 25, 1890.

Ёздаҳумин нишонаи масеҳӣ даъвати халқҳо мебошад

То ба амал ояд он чи ба воситаи Ишаъё-пайғамбар гуфта шудааст, ки мегӯяд: Забини Забулун ва замини Нафтолим, дар роҳи баҳр, он сӯи Урдун, Ҷалили ғайрияҳудиён; қавме ки дар торикӣ нишаста буданд, нури бузургеро диданд; ва бар онҳое ки дар диёр ва сояи

марг нишаста буданд, нур тулӯъ кард. Матто 4:14–16.

Пешгӯй

Бо вучуди ин, тирагӣ чунон нахоҳад буд, ки дар замони тангии вай буд, вақте ки аввал Ё замини Забулун ва замини Нафталиро сабук азоб дод, ва баъдтар онро сахттар азоб дод, дар роҳи баҳр, он сӯи Ёрдун, дар Ҷалили халқҳо. Қавме ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар онҳое ки дар замини сояи мамот сокин буданд, нур дурахшид. Ишаъё 9:1, 2.

Ҳангоми қонуни якшанбе борони охирин бе андоза рехта хоҳад шуд, ва халқҳо нури бузургро хоҳанд дид. Таъқибот содиқонро пароканда хоҳад кард ва паёмро паҳн хоҳад сохт.

«“Шуморо ба шӯроҳо месупоранд, ... ва ҳатто пеши ҳокимон ва подшоҳон барои Ман бурда хоҳед шуд, то барои онҳо ва барои халқҳо шаҳодате бошад.” Матто 10:17, 18, R. V. Таъқиб нурро паҳн хоҳад кард. Ходимони Масеҳ назди бузургони ин ҷаҳон бурда хоҳанд шуд, ки агар ин набуд, шояд ҳаргиз Инчилро намешуниданд. Ҳақиқат ба ин одамон ба таври нодуруст муаррифӣ шудааст. Онҳо ба айбдорсозии дурӯғин дар бораи имони шогирдони Масеҳ гӯш додаанд. Бисёр вақт ягона василаи донишони табиати воқеии он барои онҳо шаҳодати қасонест, ки барои имонашон ба муҳокима кашида мешаванд. Ҳангоми бозпурсӣ аз онҳо талаб карда мешавад, ки ҷавоб диҳанд, ва доварони онҳо маҷбур мешаванд ба шаҳодате, ки дода мешавад, гӯш кунанд. Файзи Худо ба ходимони Ё дода хоҳад шуд, то ба ин вазъияти изтироӣ мувофиқ ояд. Исо мегӯяд: “Дар ҳамон соат ба шумо дода хоҳад шуд, ки чӣ бигӯед. Зеро сухангӯ шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумо аст, ки дар шумо сухан мегӯяд.” Чун Рӯҳи Худо ақлҳои ходимони Ёро мунаввар месозад, ҳақиқат бо қудрат ва гаронбаҳои илоҳии худ пешниҳод хоҳад шуд. Онҳое ки ҳақиқатро рад мекунанд, бармехезанд, то шогирдонро айбдор ва таъқиб кунанд. Аммо дар миёни талафот ва ранҷу азоб, ҳатто то марг, фарзандони Худованд бояд ҳалимии Намунаи илоҳии худро ошкор созанд. Ҳамин тавр, тафовути миёни намояндагони шайтон ва намояндагони Масеҳ дида хоҳад шуд. Начотдиҳанда пеши ҳокимон ва пеши мардум баланд бардошта хоҳад шуд.

«Шогирдон то он даме ки чунин файз лозим нагардида буд, ба ҷасорату устувории шаҳидон мучаҳҳаз карда нашуда буданд. Он гоҳ ваъдаи Начотдиҳанда ба иҷро расид. Вақте ки Петрус ва Юҳанно дар ҳузури шӯрои Синедриён шаҳодат медоданд, мардум “дар ҳайрат монданд; ва дарёфтанд, ки онҳо бо Исо будаанд”. Аъмол 4:13. Дар бораи Истефанус навишта шудааст, ки “ҳамаи ононе ки дар шӯро нишаста буданд, чун ба ӯ бо диққат нигаристанд, рӯяшро мисли рӯи ғаришта диданд”. Одамон “натавонистанд ба ҳикмат ва рӯҳе ки ӯ ба он сухан мегуфт, муқовимат намоянд”. Аъмол 6:15, 10. Ва Павлус, ҳангоми навиштан дар бораи муҳокимаи худ дар дарбори Қайсарҳо, мегӯяд: “Дар ҳимояи аввалинам ҳеҷ кас ҷониби маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд.... Аммо Худованд назди ман истод ва маро қувват бахшид, то ки ба воситаи ман паём ба таври комил мавъиза гардад ва ҳамаи халқҳо онро бишнаванд; ва ман аз даҳони шер ҳалос карда шудам”. 2 Тимотиюс 4:16, 17, R. V.»

«Хизматгорони Масеҳ набояд барои пешниҳод кардан ҳангоми ба муҳокима кашида шудан сухани пешакӣ омодашудае тайёр мекарданд. Омодагии онҳо бояд рӯз ба рӯз, бо гиромӣ доштан ва дар дил захира намудани ҳақиқатҳои гаронбаҳои каломи Худо, ва ба воситаи дуо қавӣ гардонидани имони худ, анҷом меёфт. Вақте ки онҳоро ба муҳокима меоварданд, Рӯҳулқудс маҳз ҳамон ҳақиқатҳоеро, ки лозим мешуданд, ба хотири онҳо меовард». The Desire of Ages, 354, 355.

Доварӣ аз хонаи Худо дар 9/11 оғоз меёбад ва дар қонуни якшанбе ба поён мерасад, вақте ки доварӣ он гоҳ ба ғалаи дигари Худо, ки берун аз хонаи Худо аст, мегузарад.

Нишонаи дувоздаҳуми масеҳӣ — Доварӣ бар халқҳои ғайрияхудӣ мебошад.

То ба амал ояд он чи ба воситаи пайғамбар Ишаё гуфта шудааст, ки меғӯяд: «Инак, Бандаи Ман, ки Ёро баргузидаам; Маҳбуи Ман, ки ҷонам аз Ё ризоманд аст: Рӯҳи Худро бар Ё хоҳам ниҳод, ва Ё довариро ба халқҳо эълон хоҳад кард. Ё на ҷанҷол хоҳад кард ва на фарёд хоҳад зад; ва ҳеҷ кас овози Ёро дар кӯчаҳо нахоҳад шунид. Найи кӯфтаро нахоҳад шикаст, ва пилтаи дудкунандаро хомӯш нахоҳад кард, то даме ки довариро ба ғалаба барорад. Ва ба номи Ё халқҳо умед хоҳанд баст». Матто 12:17–21.

Пешгӯӣ

Инак, бандаи Ман, ки ёро қавӣ медорам; баргузидаи Ман, ки ҷонам аз ё хушнуд аст; Рӯҳи Худро бар ё ниҳодаам: ё довариро барои халқҳо берун хоҳад овард. Ё нидо нахоҳад кард, ва овоз баланд нахоҳад намуд, ва нахоҳад гузошт, ки овозаш дар кӯча шунда шавад. Найи шикастаро нахоҳад шикаст, ва пилтаи дудкунандаро нахоҳад хомӯш кард: ё довариро бар ростӣ берун хоҳад овард. Ё суғст нахоҳад шуд ва рӯҳафтода нахоҳад гашт, то даме ки довариро бар замин барқарор созад; ва ҷазираҳо мунтазири шариати ё хоҳанд буд. Ишаё 42:1–4.

Анҷоми доварӣ барои хонаи Худо дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, ҳангоме ки овозе дар кӯчаҳо шунда шуд, дар он ҷое ки Мӯсо ва Илос дар дараи устухонҳои хушки мурда хобида буданд. Вақте ки он овоз шунда шуд, доварӣ барои хонаи Худо ба анҷомёбӣ оғоз кард ва ба сӯи довариҳои халқҳо пеш рафт. Дар китоби Матто дувоздах иҷрои Масеҳӣ мавҷуд аст, ки нишонаҳои асосиро дар ҳаракати ислоҳоти яксаду чилу ҷаҳор муайян мекунад. Он дувоздах нишона ба василаи Масеҳ рамзӣ гардонидани шудаанд. 1989; 1996; 11/9, 2001; 18 июли 2020; июли 2023; 2024; Нидои Нисфишаб, ҷудошавии қоҳинон ва қонуни якшанбе ҳама муайян шудаанд, ки дар он 11/9 ҳам шоҳиди дохилӣ ва ҳам шоҳиди берунӣ дорад, ва қонуни якшанбе шоҳиди дохилии парокандагӣ, ва сипас ду шоҳиди давраи довариҳои коргарони соати ёздаҳумро дорад. Нӯҳ нишонаи ҳаракати ислоҳоти яксаду чилу ҷаҳор ҳазор бевосита дар китоби Матто муайян шудаанд.

Матто алфои Аҳди Ҷадид аст ва Ваҳй омега мебошад. Матто шоҳкори нубувватист, ки аҳамияти он то айёми охир мӯҳр шуда буд. Он дувоздах боби омеғаро дар бар мегирад, ки ба алфои Ҳастӣ, бобҳои ёздаҳ то бисту ду, мувофиқат мекунад. Ҳамчун алфо нисбат ба

Ваҳй, он ба муносибати илҳомбахши Дониёл ва Ваҳй мутобиқат дорад. Он чи аз китобҳои Дониёл ва Ваҳй дар бораи муносибати нубуввати онҳо ошкор шудааст, дар бораи муносибати Матто ва Ваҳй низ дуруст хоҳад буд. Он чи дар ин замина ба мо иттилоъ дода шудааст, ба ин баробар меояд:

Дар китоби Матто ҳамон хатти нубувват, ки дар китоби Ваҳй оварда шудааст, идома меёбад.

«Ваҳй китобест муҳрзада, вале ҳамзамон китобест кушода. Он воқеаҳои ачиберо сабт мекунад, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин замин ба вуқӯъ оянд. Таълимоти ин китоб муайян аст, на рамзолуду номафҳум. Дар он ҳамон хатти нубуввате идома меёбад, ки дар Дониёл омадааст. Баъзе нубувватҳоро Худо тақрор кардааст ва ба ин васила нишон додааст, ки бояд ба онҳо аҳамияти махсус дода шавад. Худованд чизҳои, ки аҳамияти бузург надоранд, тақрор намекунад». Manuscript Releases, ҷилди 9, 8.

Китоби Матто ҳамон «ҳамон хати нубувват»-ро, ки дар Ваҳй ва Дониёл аст, пай мегирад, ва он дар китоби Ваҳй ба камол расонда мешавад, зеро калимаи «такмил» маънои камолро дорад.

«Дар китоби Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва анҷом меёбанд. Дар ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке нубувват аст; дигаре ваҳй. Китобе ки муҳрзада шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир марбут мебошад. Фаришта амр кард: “Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанро пинҳон дор ва китобро то вақти интиҳо муҳр намо.” Дониёл 12:4.» Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Матто, Дониёл ва Ваҳй як китобанд.

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй яканд. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй; яке китобест муҳршуда, дигаре китобест кушода. Юҳанно асрореро, ки раъдҳо баён карданд, шунид, вале ба ӯ амр шуд, ки онҳоро нанависад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Муҳим менамуд, ки пеш аз он ки омӯзишро боз ба китоби Юил баргардонам, вақт чудо кунам то китоби Матто дар заминаи худ қарор дода шавад, то аҳамияти набавии он ки Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ буд, таъкид гардад. Ман кӯшиш хоҳам кард мушоҳидаҳои худро оид ба китоби Матто ба таври мухтасар баён намоям, то аҳамияти азими набавии Петрусро дар Қайсарияи Филиппӣ, ки Панюми Дониёл 11:13–15 мебошад, равшан созам.

Китоби Матто бар се хатти пешгӯнаи ҷудогона сохтор ёфтааст. Хатти аввал даҳ боби нахустин аст; хатти дуюм дувоздаҳ боби баъдӣ мебошад, ки пас аз онҳо хатти сеюм меояд, ки аз шаш боб таркиб ёфтааст. Даҳ боби аввал фариштаи якуми Ваҳйи чордаҳро намояндагӣ мекунанд, дувоздаҳ боби баъдӣ фариштаи дуҷуми Ваҳйи чордаҳро намояндагӣ мекунанд ва шаш боби охирин фариштаи сеюми Ваҳйи чордаҳро намояндагӣ мекунанд. Ман ҳанӯз ин мушоҳидаро ба таври равшан исбот накардаам, аммо ин корро метавон ба осонӣ анҷом дод. Пеш аз он ки ин корро бикунем, мехоҳам кашидани чанд зарбаи васеътари ҳасро бар рӯи он рӯйнакше идома диҳам, ки он китоби Матто аст.

Сатри дуввуми бобҳои ёзда то бисту ду бо фариштаи дуввум муаррифӣ мешавад, ва фариштаи дуввум ҳамеша дукаратагиро нишон медиҳад, зеро Бобил сукут кард, сукут кард. Бобҳои ёзда то бисту дуи Ҳастӣ аввал ваъдари баён мекунад ва сипас аҳди секадамаи Худоро бо қавми баргузида ба воситаи аҷдод Абром. Ояти маҳз марказии он дувозда боб «хатнаро» ҳамчун аломати аҳд муайян мекунад, ва он дар қадами дуввуми се қадам барқарор карда шуд. Ояти маҳз марказии сатри мувозии аҳди Матто он ҷо аст, ки номи Шимъӯни Бар-Юно ба Петрус иваз карда мешавад.

Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Матто 16:18.

Номи Петрус як саду чилу чор ҳазор нафарро ифода мекунад, ва ӯ синфери намоёндагӣ мекунад, ки имони худро бар шунидани паёми Масеҳ бино мекунад. На фақат паём дар бораи Исо, балки он паёме, ки Исо онро чунин муайян кард, ки аз ҷониби худӣ Худованд ба Петрус дода шудааст.

Ӯ ба онҳо мегӯяд: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?»

Ва Шимъӯни Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай». Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт,

Хушо ба ҳоли ту, эй Шимъун ибни Юнус; зеро инро на ҳисму хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Матто 16:15–17.

Имони Петрус бар он асос ёфтааст, ки Исо Масеҳ гардид — Масиҳ. Номи Петрус тағйир дода мешавад, чунон ки номи Абром барои нишон додани муносибати аҳд тағйир дода шуда буд, ва номи ӯ ба 144,000 баробар аст; ва маҳз дар ҳамон оят, муноқишаи бузург ҳамчун Санг муайян карда мешавад, ки таҳкурсии калисое аст, ки бар калисоҳои ҷаҳаннам ғолиб хоҳад омад. Он яксаду чилу чор ҳазор зуҳури ниҳони қавми баргузидаи аҳд мебошанд, ва Петрус намоёндаи он гурӯҳ аст.

Петрус ҳамзамон калисои аввалини масеҳиро, яъне калисои шогирдонро низ намоёндагӣ мекунад, зеро он ҳамон таърихест, ки дар он Масеҳ таҳкурсии Калисои Худро гузошт. Масеҳ таҳкурсӣ аст ва Ӯ ҳамчунин санги сари гӯша аст, ва Петрус рамзи арӯси аввалини масеҳӣ ва арӯси охири масеҳӣ мебошад. Бинобар ин, Петрус дар як оят ҳам рамзи алфа ва ҳам рамзи омега аст.

Он як оят — ояти марказии дувозда боб аст, ки паёми фариштаи дуҷумро намоёндагӣ мекунад, ва Петрус ҳамчун арӯси аввал ва арӯси охир «дучанд» хизмат мекунад. Арӯси охир дар ҷанг бо куништгоҳи шайтон хоҳад буд, ва арӯси охир аз ду гурӯҳ таркиб хоҳад ёфт. Як гурӯҳ — яксаду чихилу чор ҳазор, ва гурӯҳи дигар — анбӯҳи бузург аст. Анбӯҳи бузургро Смирно намоёндагӣ мекунад ва яксаду чихилу чор ҳазорро — Филадельфия.

Як саду чихилу ҷаҳор ҳазор филиделфиён ҳастанд, ва иваз шудани номи Петрус дар ояти ҳаҷдах мӯҳр зада шудани он яксаду чихилу ҷаҳор ҳазорро ифода мекунад. Ӯ рамзи қасонест, ки мӯҳр зада шудаанд, ва дар он оят, яъне дар ояти қомилан марказии дувозда

боби аҳд, ӯ бо ояти комилан марказии дувоздаҳ боби Ҳастӣ мувофиқат мекунад, ки дар он хатна ҳамчун аломат муайян карда мешавад. Бобҳои ёздаҳ то бисту дуи Ваҳй хатти сеюми дувоздаҳ боби шаҳодати аҳдро фароҳам меоранд, ва ояти марказии он дувоздаҳ боб издивоҷи ғоҳишаи Ваҳйи ҳабдаҳро бо подшоҳони замин муайян мекунад.

Ва он ҳайвоне ки буд, ва нест, ҳамон ҳаштумин аст, ва аз ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:11.

Ин оят ба муайян намудани сукути ниҳони Бобили бузург марбут аст, ва сукути аввалини Бобил дар боби аввали хатти аҳди дувоздаҳбобии Ҳастӣ буд. Петрус дар ояти марказӣ яксаду чилу чор ҳазор нафарро намояндагӣ мекунад, ки он бо ояти марказии Ҳастӣ мувофиқат мекунад. Дар ояти марказии Ваҳй, сукути Бобили бузург достони Нимрӯд, шикорчии бузурги Бобилро, ба анҷом мерасонад.

Оятҳои марказии ҳар яке аз ин се хатти нубувватӣ ё мӯҳри Худоро муайян месозанд, ё нишони ҳайвонро. Аҳди бобилии ибтидоии марг дар Ҳастӣ ба анҷоми худ дар Ваҳй мерасад. Бо ин амал, ҳангоме ки ин ҳар се хатт якҷо оварда мешаванд, хат бар хат, бар ҳамаи онҳо ибтидо ва анҷомро мегузорад. Он чое ки Петрус ҳамчун рамзи ҷидоли бузург миёни Саҳра ва дарвозаҳои дӯзах ба кор бурда мешавад, паёми ғариштаи дуҷум аст, зеро паёми ғариштаи дуҷум ин аст: Бобил сукут кард (Нимрӯд), сукут кард (ғоҳишаи Рум). Хатти дуҷум дар се хатти Матто ҳамон паёми ғариштаи дуҷум аст, зеро он ду сукути Бобилро муайян месозад. Он никоҳи тақаллубиро маҳз дар ҳамон чое пешкаш мекунад, ки никоҳи ҳақиқӣ ба камол мерасад, яъне дар қонуни якшанбе. Он шумораи «8»-ро ҳамчун тақаллуби қавми Худо муаррифӣ мекунад, ки онҳо ҳамон ҳашти ҳақиқӣ мебошанд. Папагӣ низ ҳамчун тақлидкунандаи Худо тасвир мешавад, зеро буд, ва ҳол он ки ҳаст, ва хоҳад баромад. Он бармехезад маҳз дар ҳамон чое ки байрақ бармехезад — қонуни якшанбе.

Дар Инҷили Матто дувоздаҳ иҷрошавии Масеҳӣ вучуд дорад, ва дар Аҳди Қадим аз се сад то панҷ сад пешгӯӣ дар бораи Масеҳ ҳаст. Матто дувоздаҳ иҷрошавии бевосита муайяншударо дар бар мегирад, ки аз ҳар яке аз се Инҷили дигари дигар ба маротиб бештар аст. Он дувоздаҳ иҷрошавӣ бо нӯҳ аломати марҳилавии ҷудогона дар ҳаракати ислоҳотии яксаду чилу чаҳор ҳазор мувофиқат мекунанд. Нӯҳ рамзи комилӣ аст, зеро аз «нӯҳ» болотар рақаме нест; ҳар миқдори дигаре, ки пас аз «нӯҳ» меояд, танҳо аз нӯҳ рақами як то нӯҳ ва сифр истифода мекунад. Нӯҳ пуррагист. Аз он нӯҳ аломати марҳилавӣ, дутои онҳо беш аз як иҷрошавии Матторо доранд. 9/11 дуто дорад, ва қонуни якшанбе сето дорад.

Замони интиҳо дар соли 1989, расмиятҳои паём дар соли 1996, пас аз он 11-уми сентябр, пас аз он ноумедии 18 июли соли 2020, пас аз он овоз дар биёбон дар моҳи июли соли 2023, ки ба эҳёи соли 2024 овард, ки ба Нидои Нисфишаб мебарад, ва пас аз он ҷудошавии коҳинон, ки дар қонуни якшанбе ба авҷ мерасад. Нӯҳ аломати роҳ: яке аз онҳо ду шоҳид дорад ва яке се шоҳид; 11-уми сентябр дуто ва қонуни якшанбе сето дорад. Ин маънои онро дорад, ки дар хатти ислоҳии яксаду чихилу чаҳор ҳазор, ду шоҳиди 11-уми сентябр то се шоҳиди қонуни якшанбе вақти мӯҳргузории яксаду чихилу чаҳор ҳазорро муайян мекунад. Дувоздаҳ аломати роҳ бо ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ мутобиқат мекунанд ва бо ин амал вақти

мӯҳргузори яксаду чихилу чаҳор ҳазорро аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе таъкид ва муайян месозанд.

Бо ин амал, он ду шоҳидро дар 9/11 ва се шоҳидро дар қонуни якшанбе муайян месозад. Ду шоҳид дар 9/11 паёми ғариштаи дуҷум мебошанд, ва се шоҳид дар қонуни якшанбе паёми ғариштаи сеҷум мебошанд. Пас, ҳатте ки бо иҷрои пешгӯиҳои Масеҳона дар Матто ҳосил шудааст, замони муҳргузориро ҷудо ва бузург менамояд, дар ҳоле ки ғариштаи дуҷумро ҳамчун алфа барои таърихи замони муҳргузорӣ ва ғариштаи сеҷумро ҳамчун омега муайян мекунад. Ин маънои онро дорад, ки замони муҳргузорӣ миёни рақами ду ва рақами се маҳдуд гардидааст; бинобар ин, бисту се — рамзи кафорат — бар тамоми таърихи муҳргузорӣ қарор дода мешавад.

Дар китоби Матто се ҳатти нубувватӣ вуҷуд доранд, ки мутаносибан ғариштаи яқум, дуҷум ва сеҷумро намоёндагӣ мекунанд, ва дувоздаҳ боби ҳатти дуҷуми Матто аҳдро бо яксаду чилу чор ҳазор намоёндагӣ мекунад, зеро он омегаи аҳди алфои Ҳастӣ бо Абром аст. Ин ҳамчунин маънои онро дорад, ки ҳамчун ғариштаи дуҷум, вақте ки Петрус ҳам арӯси наслони аввал ва ҳам охирино намоёндагӣ мекунад, дучандшавии Петрус талаботи нубуввати дучандшавиро дар ғариштаи дуҷум муқаррар месозад. Бар асоси се шоҳид, шумораи дувоздаҳ ресмонест, ки се ҳатти иборат аз дувоздаҳ бобро ба ҳам мепайвандад; бинобар ин, вақте ки мо дар китоби Матто намоёндагии дигари шумораи дувоздаҳро меёбем, он бояд бо дигар дувоздаҳҳо дар китоби Матто мувофиқ бошад.

Дувоздаҳ боби Матто, ки бо шумораи рамзии ёздаҳ оғоз ёфта, бо ҳамтои рамзии он, яъне шумораи бисту ду, анҷом меёбанд, бо ҳати ислоҳоти яксаду чилу чаҳор ҳазор, ки тавассути дувоздаҳ иҷроии Масеҳӣ намоёндагӣ мешавад, мувофиқат доранд; ва ба ин тариқ, «дуқабатшавӣ»-и дуҷумро дар ҳати ғариштаи дуҷум зоҳир месозанд. Дувоздаҳ иҷроии Масеҳӣ, яқҳо бо дувоздаҳ боб, «дуқабатшавӣ»-и ғариштаи дуҷум мебошанд; аммо вақте ки онҳо зарб карда мешаванд, 144,000-ро намоёндагӣ мекунанд. Петрус дуқабат мешавад, ва шумораи дувоздаҳ низ дуқабат мешавад. Ин дуқабатшавиҳо дуқабатшавии Бобилро, ки ду бор суқут мекунад, иҷро мекунанд.

Бобҳои ёздаҳум то бисту дуҷум ғариштаи дуҷуми Ваҳйи Юҳанно, боби чордаҳумро ифода мекунанд. Даҳ рамзи озмоиш аст, ва нахустини се озмоиш — даҳ боби аввали Матто мебошад. «Даҳ» рамзи озмоиш аст. Азбаски Матто алфои омегаи Ваҳй аст, боби яқуми ҳар яке аз ин ду китоб бо ошкоршавии Исои Масеҳ оғоз меёбад. Дар боби яқум Юсуф дар масъалаи он ки ба ғаришта имон оварад ё не, озмуда мешавад. Ҳамтои ӯ Закариё, падари Яҳёи Таъмиддиханда буд, ки бовар накард ва дар ҳамон озмоиш ноком монд. Яке таваллуди пешбинишудаи илоҳиро пазируфт, дигаре шак овард.

Дар боби дувум Ҳиродус аз таваллуди подшоҳи нав тарсид, ва Юсуфу Марям ба Миср гурехтанд. Яҳёи Таъмиддиханда дар боби сеҷум аввалин озмоишро овард, озмоиши аввалине, ки хоҳар Уайт онро озмоиши ҳаёт ё мамот мешиносонад, зеро ӯ навиштааст, ки «онҳое ки паёми Яҳёро рад карданд, аз Исо ғоидае гирифта наметавонистанд». Ғариштаи аввал паёми озмоишест, ки одамонро, ҳамон тавре ки Яҳё мекард, ба тарсидан аз Худо

даъват мекунад, зеро соати довариин Худо фаро мерасад. Инро Яҳё намояндагӣ мекунад, вақте пурсид: «ки шуморо огоҳ кард, то аз ғазаби оянда бигурезед?»

Пас дар боби чорум Исо чихил рӯз рӯза медорад, ки бо се озмоиши мушаххас ба анҷом мерасад, зеро ин се озмоиш ҳамеша дар паёми фариштаи аввал муаррифӣ мешаванд. Сипас Исо бо баргузидани шогирдони Худ ба бунёд кардани таҳкурсии оғоз намуд, зеро дар таърихи фармони аввал, бо Эбро ва Наҳеми таҳкурсии маъбад гузошта шуд, ва бо миллеритҳо, дар таърихи фариштаи аввал таҳкурсии гузошта шуд. Таҳкурсии аз хушоҳаҳолҳо иборат аст, ва пас аз он мӯъҷизаҳои Ӯ меоянд, ки ба фиристодани дувоздаҳ шогирд то анҷоми боби даҳум анҷомиданд. Он гоҳ дувоздаҳ шогирд дар ҷойи худ қарор гирифтанд, ва илҳом муайян месозад, ки шогирдон таҳкурсии калисои масеҳӣ буданд. То боби ёздаҳум таҳкурсии ба анҷом расида буд.

Дар боби ёздаҳ шогирдон мустақилона хизмат мекунанд, ва Исо танҳо аст; ин шикасти равшанеро миёни боби даҳ ва ёздаҳ муайян мекунад. Бобҳои як то даҳ паёми фариштаи аввал мебошанд, ки бо расидани паёми фариштаи дуюм ба анҷом расид. Фариштаи дуюм ҷудой, тафриқаро ба вучуд меоварад, чунон ки бо миллеритҳо ва протестантҳо буд. Боби даҳ бо ҷудо шудани Исо аз шогирдон анҷом меёбад, ва дар боби ёздаҳ Ӯ танҳо аст.

Бобҳои ёздаҳум то бисту дуюм фариштаи дуюмро ифода мекунанд ва ба бобҳои бисту сеюм то бисту ҳаштум, ҳамчун хатти сеюми фариштаи сеюм, мерасонанд. Албатта, фариштаи сеюм ба қонуни якшанбе мерасад, ки маҳз ҳамин чиз аст, ки иди Фисҳи бобҳои бисту шашум то бисту ҳаштум онро ифода мекунад. «23» рамзи кафорат аст, ва аввали он шаш боб паёми фариштаи аввалро ифода мекунад, дар ҳоле ки се боби охир паёми фариштаи сеюмро ифода мекунанд. Ду боби миёна (24 ва 25) фариштаи дуюмро ифода мекунанд. Се боби охир «23» нишонаҳои муайяно дар бар мегиранд, ки боби «23»-ро, ҳамчун фариштаи аввал ё ибтидо, ва бобҳои бисту шашум то бисту ҳаштумро, ҳамчун сеюм, бо «23» нишона мутобиқ месозанд. Боби 23 фариштаи аввал аст, ва ду боби баъдии он фариштаи дуюм мебошанд, ва се боби охир фариштаи сеюм мебошанд.

Хати сеюм дар Матто фариштаи сеюмро ифода мекунад, ва он ба се қадам ҷудо мешавад. Боби 23 қадами аввал ва фариштаи аввал аст. Бобҳои 24 ва 25 қадами дуюм ва фариштаи дуюм мебошанд. Бобҳои 26, 27 ва 28 қадами сеюм ва фариштаи сеюм мебошанд. Як боб барои фариштаи аввал, ду боб барои фариштаи дуюм ва се боб барои фариштаи сеюм. Сеюм, ки Фисҳ аст, ки салибро ифода мекунад, ки он дар навбати худ бо қонуни якшанбе мутобиқат мекунад, ҳамчунин бо Пантикост низ ифода мешавад.

Пантикост рақами 50 аст, ва 50 рамзи Юбилей мебошад. Юбилей соли чилу нӯхумро дар бар мегирад, яъне анҷоми даври ҳафтуми ҳафтсола. Рақами 49 пеш аз рақами 50 меояд, вале бевосита бо он пайваст аст. Хатти сеюм дар Матто бо боби 23 оғоз меёбад; баъд аз он ду боб (24, 25) меоянд, ки ҷамъан 49 мешаванд, дуруст пеш аз фариштаи сеюм, ки намояндаи рақами 50 мебошад.

Оғози силсилаи шаш боб «23» аст ва анҷоми он низ «23» нишона аст, ва миқдоре ки аз ҷамъ кардани боби 26 бо 27 ва 28 ба даст меояд, «81» мебошад, ки рамзи қоҳинон аст, ва ин рамз

дар худи оятҳое чой дода шудааст, ки рехтани хунро муайян месозанд, ҳамон хуне ки Саркоҳини Осмонӣ онро дар хизмати саркоҳинии Худ истифода мебурд. Бинобар ин, унвони боби «81» дар «Орзуи Аслҳо» бар Матто 28 асос ёфтааст.

«Боби 81 — “Худованд эҳё шуд”»

«Ин боб бар Матто 28:2–4, 11–15 асос ёфтааст». Орзуи асрҳо, 780.

Рақами «81» коҳиниро ифода мекунад, ва дар Аҳбори Левиён 8 ҳафт рӯзи тақдис ё бахшидани коҳинон баён шудааст. Дар боби 8-уми Адад, поксозии левизодагон баён шудааст. Дар 2 Вақоеънома, «81» коҳин ба подшоҳ Уззиё муқобилат мекунанд, ва он порча бевосита ба устувор сохтани паёми муҳригузории саду чихилу чор ҳазор саҳм мегузорад.

Вале хангоме ки ӯ қавӣ гардид, дилаш барои ҳалокати худ мағрур шуд; зеро бар зидди Парвардигор Худои худ хиёнат варзид ва ба маъбади Парвардигор даромад, то бар қурбонгоҳи бухур бухур бисўзонад. Ва Азарёҳу коҳин аз ақибӣ ӯ даромад, ва бо ӯ ҳаштод коҳини Парвардигор, ки мардони далер буданд; ва онҳо ба муқобили подшоҳ Уззиё истоданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй Уззиё, бухур сўзонидан барои Парвардигор аз онӣ ту нест, балки аз онӣ коҳинон, писарони Ҳорун аст, ки барои бухур сўзонидан тақдис шудаанд; аз қудсгоҳ берун рав, зеро ту таҷовуз кардаӣ; ва ин барои иззати ту аз ҷониби Парвардигор Худо нахоҳад буд.»

Пас Уззиё ба ғазаб омад, ва дар дасташ мажмаре дошт, то бухур сўзонад; ва хангоме ки бар коҳинон ғазаб мекард, маҳав бар пешонии ӯ, дар ҳузури коҳинон, дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бухур, падид омад. Ва Азарёҳу, саркоҳин, ва ҳамаи коҳинон ба ӯ нигаристанд, ва инак, ӯ бар пешониаш маҳавзада буд; ва ўро аз он ҷо берун ронданд; бале, худи ӯ низ шитоб дошт, ки берун равад, зеро Худованд ўро зада буд. Ва подшоҳ Уззиё то рӯзи маргаш маҳавзада буд, ва дар хонаи ҷудогонae иқомат дошт, зеро маҳавзада буд; чунки ӯ аз хонаи Худованд маҳрум гардида буд; ва писараш Ютом бар хонаи подшоҳ муқаррар буд ва бар қавми замин доварӣ мекард. 2 Вақоеънома 26:16–21.

Ҳаштоду як ҳамчун рамз ба коҳиноне вобаста аст, ки ба кӯшиши Уззиё барои қурбонӣ овардан дар муқаддасгоҳ муқовимат карданд. Сохтори нубуввати порчаи марбут ба Уззиё бо сохтори нубуввати Дониёл 11:11–12 мувофиқат мекунад. Ҳар ду порча шоҳи ҷануберо нишон медиҳанд, ки дилаш аз пирӯзиҳои ҳарбӣ, ва махсусан аз пирӯзии ахир бар як шоҳи шимол, мағрур мегардад. Хангоме ки ояти ёздаҳуми Дониёл боби ёздаҳ аз ҷониби Птолемей дар ҷанги Рафия иҷро шуд, ӯ низ, ҷунон ки Уззиё карда буд, кӯшид дар муқаддасгоҳи Ерусалим қурбонӣ оварад, вале аз ҷониби коҳинон муқовимат дида шуд. Сатр бар сатр ин ду шоҳид ҷанги Украинаро, ки қариб ба анҷом расидааст, муайян месозанд.

Боби ҳаштоду якуми «Орзуи асрҳо» бар Матто 28 асос ёфта, Масеҳро нишон медиҳад, ки боло меравад, то кори Худро ҳамчун Саркоҳини Осмонӣ оғоз намояд.

Акнун ҳулосаи он чи гуфтем ин аст: Мо ҷунин Саркоҳине дорем, ки бар дасти ростии тахти Шукӯҳи осмонҳо нишастааст. Ибриён 8:1.

Рақами «81» рамзи коҳинон аст, ва бобҳои 26, 27, 28; қадами сеюми хати сеюм дар Матто ба 81 ҷамъ мешавад. Қадами дуюм ба 49 ҷамъ мешавад ва қадами аввал 23 аст. Ҳаштоду як 80 коҳин ва як саркоҳинро дар шаҳодати Узиё ифода мекунад. Дар ин сатҳ, он 80 коҳин инсонӣ мебошанд, ва саркоҳин Илоҳӣ аст. 81 иттиҳоди Илоҳиятро бо инсоният ифода мекунад. Рақами як дар шумораи ҳаштоду як Илоҳиятро ифода мекунад.

Рақами як дар шумораи ёздаҳ башарият ва ҳамчунин Улуҳиятро ифода мекунад. Рақами як дар шумораи бисту як Улуҳиятро ифода мекунад, ва бист — башариятро. Ин таркиби ду ва якро метавон дар шогирдоне, ки дар роҳ ба сӯи Эммаус буданд, дид.

Омезиши се ва як, инсонӣ ва Илоҳият аст, чунон ки дар кӯраи оташини Шадрак, Мешак ва Абеднего таҷассум ёфтааст.

Таркиби чор бо як нишон медиҳад, ки пайвастанӣ Илоҳият бо инсоният дар насли чорум ба анҷом мерасад.

Комбинатсияи панҷ ва як панҷ бокираеро муайян мекунад, ки мунтазири домод ҳастанд.

Омезиши шашу як муносибати инсонро ба шанбеи рӯзи ҳафтум ифода мекунад, ки Илоҳият Худованди он аст. Рақами «шаш» рамзи инсон аст, ва як — Масеҳ.

Омезиши ҳафт ва як гузариши калисои ҳафтуми Лаўдикияро ба таҷрибаи Филадельфия ифода мекунад.

81 рамзи коҳинон ва муносибати онҳо бо саркоҳин аст.

Якҷоягии нӯҳ ва як анҷомёбиро муайян мекунад. Ҳомиладорӣ нӯҳ моҳ аст. То Нӯҳ 9 насл буд, ва пас аз он низ нӯҳ насл омад, ки ба аҳд расонд. Исо дар соати нӯҳум ҷон супурд. Якҷоягии нӯҳ ва як анҷомёбии кори мӯҳр кардани қавми Ёро муайян мекунад.

Дар ин замина, рақами як муттаҳидшавии инсоният ва Илоҳият аст; рақами ду — Муаллими Илоҳӣ, ки инсониятро таълим медиҳад. Рақами се — паёми се ғаришта аст, ки ҳамон паёмест, ки онҳо дар рақами ду таълим мегиранд. Рақами чор насли чорумро муайян месозад ва ба ин васила таърихи нубуввати муайян мекунад, вақте ки панҷ бокираи доно зоҳир мегарданд ва аз нав офарида мешаванд, чунон ки рӯзи шашуми офариниш онро ифода мекунад. Сипас қадами ҳафтум гузариш ба Филадельфия ва муаммои ҳаштро, ки аз ҳафт аст, муайян месозад. Дар ҳамон нукта аҳд ба анҷом мерасад ва коҳиноти «81» боло бардошта мешавад, то кореро, ки рақами нӯҳ ифода мекунад, ба анҷом расонад. Дар ҳар қадам рақами як Шери қаблаи Яҳудо аст, ки ҳамчунин Палмони, Шуморақунандаи Аҷоиб, мебошад. 81 рамзи коҳинон аст. Палмони ҳамаи рақамҳоро офарид.

Шумораи ёздаҳ нисфи бисту ду мебошад, ва ҳар дуи онҳо иттиҳоди Илоҳиятро бо инсоният ифода мекунад. Дар як мақолаи ахир ман ду баёнеро дохил карда будам, ки ба оғоз ва анҷом дахл доранд.

Аввалин изҳорот муайян кард, ки вақте Эллен Уайт аввалин рӯёҳои худро дар бораи муқаддасгоҳ дид, ба ӯ нишон дода шуд, ки аҳкоми рӯзи шанбе аз дигар аҳком равшантар

медурахшид. Ба ӯ ҳамчунин нишон дода шуд, ки дар айёми охир «таълимоти таҷассум» ба нури мулоиме ораста шудааст. Рӯзи шанбе дар оғоз нуре буд, ки таълимоти таҷассумро дар анҷом рамзӣ менамуд. Иттиҳоди Илоҳият бо инсоният таълимоти таҷассум аст, зеро он таълимотест дар бораи он ки Масеҳ ҷисми башариро бар Худ гирифт ва ба ин васила намуна гузошт, ки Илоҳият, вақте бо инсоният муттаҳид мешавад, гуноҳ намекунад.

Ёздаҳ ба иловаи ёздаҳ баробар ба бисту ду аст, ва рақами ёздаҳ ҳар яке аз дувоздаҳ хатти аҳдӣ фаслҳоро оғоз мекунад, ва ҳар яке бо бисту ду анҷом меёбад. Фаслҳои ёздаҳум ва оятҳои ёздаҳум дар дохили Навиштаҳо нишонаҳои роҳи яксаду чилу чаҳор ҳазорро намоёндагӣ мекунам.

2014

Ҷанги Украина дар соли 2014 оғоз ёфт ва хатти берунии замони мӯҳрғузори яксаду чилу чор ҳазор мебошад.

Ва подшоҳи ҷануб ба ғазаб хоҳад омад, ва берун шуда, бо ӯ, яъне бо подшоҳи шимол, хоҳад ҷангид; ва ӯ лашкари бузургро ба майдон хоҳад овард; аммо он лашкар ба дасти ӯ таслим хоҳад шуд. Дониёл 11:11.

18 июли соли 2020

Ноумедии аввалин таъхир кардани Исои Масеҳ дар рафтан барои барҳезонидани Лаъзор буд, мӯъҷизаи тоҷғузур ва мӯҳри Худо. Исо пеш аз он ки Лаъзорро эҳё намояд, чор рӯз интизор шуд. Ояти дар Юҳанно буда охири аз ҳафт мӯъҷизаро муайян мекунад, ки дар Инҷили Юҳанно ба таври мустақим муайян шудаанд. Аввалин мӯъҷиза табдил додани об ба шароб буд. Дар баррасии ин ҳафт мӯъҷиза, ки ба Юҳанно 11:11 мерасанд, нури бисёр вучуд дорад, ва ҳамаи илоҳиётшиносон мувофиқат доранд, ки дар Юҳанно танҳо ҳафт мӯъҷиза ҳаст, бар асоси он ки он мӯъҷизаҳо ба таври мустақим муайян шудаанд. Ба ҳамин сабаб, онҳо эҳёи Масеҳро ҳамчун аломати ҳаштум дохил намекунам, аммо он мӯъҷиза буд, ва эҳёи ӯ аломати аҳд аст; бинобар ин, эҳё дар китоби Юҳанно мӯъҷизаи ҳаштум аст, ки аз он ҳафт аст, зеро ҳар яке аз он ҳафт мӯъҷизаи пешин ба воситаи қудрати эҳёи ӯ ба амал оварда шуда буд.

ӯ чунин гуфт; ва баъд аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Лаъзор ҳоб аст; аммо Ман меравам, то ӯро аз ҳоб бедор кунам». Юҳанно 11:11.

Июли соли 2023

Дар моҳи июли соли 2023, овоз дар биёбон ба нидо баровардани паёме оғоз намуд, ки Рӯҳи ҳаётро дар худ дорад.

Ва баъд аз се рӯз ва ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое ки онҳоро диданд, фурӯ омад. Ваҳй 11:11.

Юҳанно ҳашт рӯз пеш аз қонуни якшанбе таваллуд мешавад, зеро падари ӯ Закарьё маҳз дар қонуни якшанбе сухан мегӯяд. Номи Юҳанно аз Закарьё ба Юҳанно дар қонуни якшанбе

иваз карда мешавад, вақте ки ин ивазшавии ном муносибати аҳдиро муайян месозад. Таваллуд, эҳёи онҳоеро, ки 18 июли соли 2020 дар кӯчаҳо кушта шудаанд, рамзӣ ифода мекунад.

Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз занон зода шудаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиханда барнахостааст; лекин касе ки дар Малакути Осмон аз ҳама хурдтар аст, аз ӯ бузургтар аст. Матто 11:11.

2024

Ишаъё чамбоварии дуҷумро муайян мекунад, ки дар соли 1849 ба иҷро расид. Чамбоварии дуҷум дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт ва он вақте ба поён мерасад, ки қавми Худо мӯҳр зада шаванд.

Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд боз дасти Худо бори дуҷум дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худо, ки боқӣ мондаанд, аз Ашшур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз қазираҳои баҳр бозёбад. Ишаъё 11:11.

Қонун дар бораи рӯзи якшанбе, дуруст пеш аз қабули он

Исо навакак вуруди зафармандонаро ба анҷом расонд ва ба ин васила гузаришро аз Нидои Нисфишабӣ ба қонуни якшанбе муайян намуд; дувоздаҳ шогирд бо Ӯ ҳастанд, зеро онҳо аллакай пеш аз қонуни якшанбе интиҳоб шудаанд.

Ва Исо ба Ерусалим ва ба маъбад даромад; ва чун ба ҳамаи чизҳо гирду атроф назар андохт, ва аллакай шом фаро расида буд, Ӯ бо он дувоздаҳ нафар ба Байт-Ҳинӣ берун рафт. Маркус 11:11.

Вақте ки мӯҳргузори бар саду чилу чаҳор ҳазор ба анҷом мерасад, маҳз пеш аз қонуни якшанбе, пайвастанӣ Шавҳари Илоҳият бо ҳамсари инсоният ба итмом мерасад, ва он ду то абад яканд, зеро кафорат ба анҷом расидааст.

Бо вучуди ин, на мард бе зан аст, ва на зан бе мард, дар Худованд. 1 Қўринтиён 11:11.

Таваллуди мӯъҷизавии Соро, таваллуде, ки аз замони исёни соли 1863 дер боз интизор мерафт, замоне ба анҷом мерасад, ки зани Ваҳй боби дувоздаҳ дугоник ба дунё меорад. Фарзанди аввал дар Нидои Нимашаб ба дунё меояд ва фарзанди дувум ҳангоми қонуни якшанбе. Он кӯдаке, ки дувум берун омад, риштаи арғувонӣ дошт, ки нишонаи Роҳобро дар Ерихӯ ифода мекунад.

Бо имон ҳуди Соро низ қувват ёфт, то нутфа қабул намояд, ва чун аз синну сол гузашта буд, фарзанд зоид, зеро Ӯро, ки ваъда дода буд, амин шуморид. Ибриён 11:11.

Қонуни якшанбе барои Лоодиқия

Ирмиё ҳукми калисои Лоудиқияи Адвентистони рӯзи ҳафтумро муайян мекунад.

Бинобар ин, Худованд чунин мегӯяд: «Инак, бар онҳо балое хоҳам овард, ки аз он натавонанд раҳой ёбанд; ва ҳарчанд назди Ман фарёд бароранд, ба онҳо гӯш нахоҳам дод». Ирмиё 11:11.

Ҳизқиёл бо ҳукми Ирмиё дар бораи адвентизм мувофиқат мекунад.

Ин шаҳр деги шумо нахоҳад буд, ва шумо гӯшт дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар ҳудуди Исроил доварӣ хоҳам кард. Ҳизқиёл 11:11.

Гузаштани Исроили қадим ҳамчун қавми аҳди Худо дар бар мегирад, ки Худо қавми пешини аҳдро ба рашк меоварад нисбат ба он чи онҳо худ дур андохтанд. Ин бар адвентизм ҳангоми қонуни якшанбе тақрор мешавад.

Пас, ман мегӯям: оё онҳо лағжиданд, то ки афтанд? Ҳаргиз не; балки ба воситаи сукути онҳо наҷот ба халқҳои ғайрияхудӣ расидааст, то онҳоро ба рашк оварад. Румиён 11:11.

Адвентизм, ки бар асоси кори Вилиям Миллер, ки онро рад мекунанд, бино шудааст, ҳамон ҳаракатест, ки маъбадро бино кард; аммо, чунон ки бо Сулаймон низ буд, ки ӯ ҳам маъбадро бино кард, онҳо аҳдро шикастанд, ва подшоҳии онҳо аз онҳо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки тоқзори Худоро мувофиқи он чи ӯ фармудааст, идора хоҳанд кард.

Пас Худованд ба Сулаймон гуфт: «Азбаски ту чунин амал кардӣ ва аҳду фароизи Маро, ки ба ту амр фармуда будам, нигоҳ надоштӣ, Ман яқинан подшоҳиро аз ту хоҳам дарид ва онро ба банди ту хоҳам дод». 3 Подшоҳон 11:11.

Қонуни якшанбе барои Филадельфия

Дар қонуни якшанбе қалисои ғолиб, мувофиқи пайғамбарон, ба замини худ ҷойгир карда мешавад, ва он замин заминест, ки аз паёми борони охири фаровон аст. Ерихӯ дар соли 1863 аз нав бино карда шуд, ва дар қонуни якшанбе Ерихӯ фурӯ меафтад.

Лекин замин ки шумо барои тасарруф кардани он меравед, замини кӯҳҳо ва водихо аст, ва аз борони осмон об менӯшад. Тақрори Шариат 11:11.

Шаҳр подшоҳист, ва қалисои ғолиб подшоҳии ҷалоли Масеҳро намоёндагӣ мекунад. Он подшоҳии қалисои ғолиб аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, вақте ки қалисои ӯ боло бардошта шуда, аз ҳамаи кӯҳҳо ва теппаҳо баландтар ва муаззам мегардад.

Бо баракати росткорон шаҳр сарбаланд мегардад; вале бо даҳони бадкорон вай вожгун мешавад. Масалҳо 11:11.

Дар соати нӯҳум буд, ки фаришта назди Қурнилиус омада, ба ӯ дастур дод, ки барои Петрус бифиристад; ҳамин тавр муайян мегардад, ки кай Инчил дар ҳангоми қонуни якшанбе ба ғайрияхудиён мерасад. Вақте ки Петрус аз ҷониби Худо амр ёфт, ки биравад, ин дар заминаи рӯёе буд дар бораи ҳӯрдани ҳайвоноти нопок. Ин дар ҳангоми қонуни якшанбе иҷро мегардад. Соати нӯҳум бо соати нӯҳуме мутобиқат дорад, ки Масеҳ дар он мурд. Соати нӯҳум анҷоми давраси ифода мекунад, ки аз соати сеюм оғоз мешавад, вақте ки Исо маслӯб гардид ва шаш соат баъд ҷон дод. Ин ҳамон давраи Петрус аст, ки дар соати сеюм дар

болохона аст, ва сипас дар соати нӯҳум дар маъбад. Як соати нӯҳум бо марги Масеҳ поён меёбад; дар соати нӯҳуми баъдӣ Петрус дар маъбад истода, паёми Юилро эълон мекунад. Марги Масеҳ муносибати аҳдиро бо Исроил ба анҷом расонд ва дарро барои ғайрияхудиён, ки онҳоро Қурнилиус намояндагӣ мекунад, кушод.

Ва инак, дарҳол се мард назди хонае ки ман дар он будам, расиданд, ки аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд. Аъмол 11:11.

Онҳо барои шумо низ макрӯҳ хоҳанд буд; гӯшти онҳоро нахӯред, ва лошаҳои онҳоро макрӯҳ шумо доред. Ибодат 11:11.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ман хоб дидам, ки Худо бо дасти нонамоён ба ман сандукчае фиристод, ки бо маҳорати аҷиб сохта шуда буд, тақрибан даҳ дюйм дарозӣ ва шаш дюйм паҳноӣ дошт ва аз обнус ва марворид бо нақшу нигори бисёр нозук мунаққаш гардида буд. Ба он сандукча калиде васл буд. Ман дарҳол калидро гирифтам ва сандукчаро кушодам; он гоҳ, ба ҳайрату тааҷҷуби ман, дидам, ки он аз ҳар навъ ва ҳар андозаи ҷавоҳирот, алмосҳо, сангҳои гаронбаҳо ва тангаҳои тиллоиву нуқрагин аз ҳар ҳаҷм ва арзиш пур аст, ки ҳама бо зебӣ дар ҷойҳои махсуси худ дар сандукча тартиб дода шудаанд; ва онҳо, чун чунин орошта буданд, нуре ва ҷалоле бозмедоданд, ки танҳо бо офтоб баробар шуда метавонист. ...»

«Ман ба сандук нигаристам, вале ҷашмонам аз он манзара хира шуданд. Онҳо нисбат ба ҷалолӣ пешини худ даҳ баробар бештар мекурахшиданд. Ман гумон кардам, ки онҳоро пойҳои он шахсони шарире, ки онҳоро пароканда карда, дар ҳок поймол намуда буданд, дар рег сайқал додааст. Онҳо дар сандук бо тартиби зебӣ ҷойгир шуда буданд, ҳар яке дар ҷои худ, бе ҳеҷ осори заҳмати он марде, ки онҳоро ба дарун андохта буд. Ман аз шодии бисёр нидо кардам, ва он нидо маро бедор сохт». Early Writings, 81–83.

«Шумо омадани Худовандро аз ҳад дур мегузored. Ман дидам, ки борони охирин [ҳамон қадар ногаҳон, ки] нидои нисфишабӣ меояд, ва бо қудрате даҳ маротиба бештар». Spalding and Magan, 5.

Ва дар ҳар кори ҳикмат ва фаҳм, ки подшоҳ аз онҳо мепурсид, онҳоро аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне ки дар тамоми мулки ӯ буданд, даҳ баробар бештар ёфт. Дониёл 1:18–20.